

Новине у јуриспруденцији Врховног суда Републике Српске

► Припремила: Тања Милетић, Врховни суд Републике Српске

Увод

За овај број часописа издвојено је шест одлука Врховног суда Републике Српске у којима су изражени правни ставови о значајним и актуелним питањима из кривичне, грађанске и управне области.

**Предмет број 71 0 К 276954 20
Квлз – Кривично дјело повреда
угледа суда: члан 340 Кривичног
законика Републике Српске**

Чињенице и наводи из захтјева за заштиту законитости

Пресудом другостепеног суда одбијена је као неоснована жалба оптуженог и потврђена првостепена пресуда којом је оптужени проглашен кривим због кривичног дјела повреда угледа суда из члана 340 Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 64/17 и 15/21, у даљем тексту: КЗРС) и осуђен на новчану казну у износу од 3.000,00 КМ.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: захтјев) је поднио осуђени због повреде кривичног закона из члана 312 став 1 тачка а) Закона

о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 51/12, 91/17, 66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКПРС) уз тврдњу да радња оптуженог из чињеничног описа дјела у изреци пресуде није кривично дјело, те да кривично дјело повреда угледа суда може да се почини само док је судски поступак у току, а не и након окончања поступка и архивирања предмета.

Одлука

Врховни суд Републике Српске, супротно тврдњи у захтјеву, сматра да чињенични опис дјела конципиран на начин као у изреци правоснажне првостепене пресуде несумњиво манифестује радњу извршења кривичног дјела излагање порузи суда из члана 340 КЗРС којом се у писменом поднеску упућеном Врховном суду Републике Српске омаловажавају Врховни суд Републике Српске и поименично наведене судије тог суда. Наиме, радња извршења овог кривичног дјела која одражава излагање порузи суда или судије, према диспозицији одредбе члана 340 КЗРС, може да се изврши на два начина, и то изјавом која је дата непосредно у поступку пред судом (независно од тога у којем судском поступку и пред којим судом је та радња почињена),

или у писменом поднеску упућеном суду. При томе је за постојање кривичног дјела овим начином извршења без значаја о којој врсти поднеска је ријеч и да ли је поднесак достављен суду у вези са поступком који је у току, или у вези са правоснажно окончаним поступком, или се ради о поднеску који уопште није директно везан за конкретан поступак пред судом.

Слиједeћи наведено, нема мјеста за приговор захтјева да је побијаном правоснажном пресудом на штету осуђеног повријеђен кривични закон у одредбама члана 312 тачка а) ЗКПРС, заснованом на тврдњи да радње осуђеног чињенично описане у изреци правоснажне првостепене пресуде немају елементе предметног кривичног дјела, због чињенице да су предузете у писменом поднеску који је достављен Врховном суду Републике Српске по окончању судског поступка пред тим судом у управној ствари. Пошто повреде закона на које се позива бранилац осуђеног нису учињене у поступку доношења побијане пресуде, предметни захтјев је одбијен као неоснован.

**Предмет број 16 0 К 000409 22
Кж 14 – Одузимање имовине
која је проистекла извршењем
кривичног дјела, члан 2 став 2 и
члан 43 став 1 Закона о одузимању
имовине која је проистекла
извршењем кривичног дјела**

Чињенице и наводи из жалбе

Првостепеним рјешењем усвојен је захтјев окружног јавног тужиоца за трајно одузимање имовине од власника Г.К., осуђеног због кривичног дјела зеленаштво из члана 235 став 5 у вези са ставом 1 и у вези са чланом 37 Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 64/17 и 15/21), и то: новчаних средстава на текућем рачуни код Комерцијалне банке а.д. Бања Лука број ... у износу од 7.837,74 КМ и новчаних средстава на текућем рачуну

– рачун девизне штедње код Комерцијалне банке а.д. Бања Лука број ... у износу од 8.040,00 евра, те је у преосталом дијелу захтјев тужиоца одбијен као неоснован. Оцјењујући да наведени новчани износи који се налазе на текућем и девизном рачуну осуђеног представљају имовину која је произашла извршењем кривичног дјела зеленаштво, првостепени суд је примјеном одредбе члана 43 став 1 Закона о одузимању имовине која је проистекла извршењем кривичног дјела („Службени гласник Републике Српске“ број 65/18) имовину одузео. За преосталу имовину (некретнине, девизна новчана средства на рачуну отвореном на име повезаног лица М.К., као и два путничка аутомобила регистрована на име повезаних лица М.Т. и Т.М., ближе описану у изреци првостепеног рјешења) обухваћену захтјевом за трајно одузимање установио је да из доказа које је спровело Тужилаштво не може да се изведе закључак да се ради о имовини прибављеној извршењем наведеног кривичног дјела.

Против овог рјешења жалбу је изјавио пуномоћник власника имовине због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о трошковима кривичног поступка са приједлогом да се побијано рјешење преиначи у усвајајућем дијелу и захтјев за одузимање имовине одбије као неоснован, или укине и предмет врати на поновно одлучивање. У жалби се, између осталог, указује да је нејасно како је тужилаштво могло да предложи да се од осуђеног одузме потпуно други износ, јер је у кривичном поступку правоснажном пресудом утврђено да је осуђени Г.К. остварио имовинску корист у износу од 112.720,99 КМ, а тужилаштво у овом поступку није понудило нове доказе, те да је од осуђеног одузета имовина у износу мањем од 50.000,00 КМ, па да је на тај начин повријеђена одредба члана 2 став 2 Закона о одузимању имовине која је проистекла извршењем кривичног дјела.

Одлука

Врховни суд Републике Српске је одбио као неосновану жалбу пуномоћника власника имовине. Наиме, овај суд је анализом побијаног рјешења закључио да нису нађене битне повреде на које се указује наведеном жалбом, те да је првостепени суд, правилно оцјењујући све доказе који се односе на одлучне чињенице, све те чињенице правилно и потпуно утврдио. Даље, супротно приговорима жалбе, Врховни суд Републике Српске је установио да је првостепени суд правилно примијенио одредбе члана 2 став 2 и члана 43 став 1 Закона о одузимању имовине која је проистекла извршењем кривичног дјела. Наиме, чланом 2 став 2 Закона о одузимању имовине која је проистекла извршењем кривичног дјела прописано је да се одредба става 1 о одузимању имовине примјењује и за друга кривична дјела прописана кривичним законом (осим кривичних дјела набројаних у ставу 1) ако је имовинска корист прибављена кривичним дјелом већа од 50.000 КМ. Осуђујућом пресудом утврђено је да је власник имовине извршењем кривичног дјела прибавио противправну имовинску корист од 112.720,00 КМ, па је испуњен законски услов за њену примјену, тако да је неоснован супротан приговор жалбе да за то не постоје услови. У конкретном случају ради се о примјени одредаба Закона о одузимању имовине која је проистекла извршењем кривичног дјела, које се примјењују независно од одредаба кривичног закона о одузимању имовинске користи прибављене кривичним дјелом. Зато нису основани жалбени наводи да није јасно зашто се од истог осуђеног одузима потпуно други износ.

Предмет број 89 I Рс 033269 22 Рев 2 – Благовременост тужбе, члан 118 Закона о раду

Чињенице и ревизиони наводи

Тужбеним захтјевом тужитељка је тражила да се обавезе тужена да у њено име и за

њен рачун уплати доприносе за пензијско-инвалидско осигурање надлежном фонду у укупном износу од 33.448,50 КМ. Између странака није било спорно да је тужитељки, на основу писменог споразума закљученог са туженом, престао радни однос са 31. децембром 2014. године, те да тужена није на име тужитељке надлежном фонду уплатила доприносе одређене законом за пензијско и инвалидско осигурање за 2011, 2012, 2013. годину и 10 мјесеци 2014. године, као и да укупно неуплаћени доприноси износе 33.448,50 КМ. Првостепени суд је, сматрајући да се на спорни однос не примјењује одредба члана 118 став 2 Закона о раду („Службени гласник РС“ број 55/07, у даљем тексту: ЗР), већ Закон о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“ бр. 134/11, 82/13 и 103/15, у даљем тексту: ЗПИО), те позивајући се на Закон о општем управном поступку („Службени гласник РС“ бр. 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18) и одредбе члана 72 став 5 Закона о пореском поступку („Службени гласник РС“ бр. 102/11, 108/11, 67/13 и 31/14) усвојио тужбени захтјев тужитељке у цијелости оцјењујући да предметна потраживања не могу да застаре.

Одлучујући о жалби тужене, другостепени суд је закључио да се у конкретном случају има примјенити одредба члана 118 став 2 ЗР, јер обавеза уплате доприноса надлежном фонду проистиче из радног односа, па је у питању радни спор, те је, имајући у виду одредбе члана 91 став 3 ЗР, установио да је тужба која је поднесена 12. августа 2015. година неблаговремена за потраживања која су доспјела до 31. јула 2014. године због чега је дјелимично усвојио жалбу тужене, укинуо првостепену пресуду и тужбу одбацио у дијелу потраживања за период од 1. јануара 2011. године до 31. јула 2014. године, док је у преосталом дијелу жалбу одбио и првостепену пресуду потврдио.

Тужитељка је ревизијом побијала другостепену одлуку у дијелу у ком је тужба одбачена због погрешне примјене

материјалног права са приједлогом да се побијана одлука преиначи и тужбени захтјев усвоји, или да се укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Одлука

Врховни суд Републике Српске је у поновном поступку, након што је Уставни суд Босне и Херцеговине Одлуком број АП 4178/20 од 22. јуна 2022. године усвојио апелацију тужитељке и укинуо ревизиону одлуку број 89 1 Рс 033269 20 Рев од 20. августа 2020. године, установио да је другостепена одлука донесена уз погрешну примјену материјалног права и да је ревизија тужитељке основана. Наиме, имајући у виду одредбе чл. 1, 3, 4, 8 и 12 став 2 Закона о доприносима („Службени гласник РС“ бр. 116/12 и 103/15), који је био на снази у периоду обухваћеном тужбом тужитељке, према оцјени овог суда, правилно је тумачење другостепеног суда да радник моментом када се треба извршити исплата плате има сазнање да ли је до исплате дошло или не, што је логично при чињеници да се исплата врши на одговарајући рачун радника, па он може увијек да провјери да ли је исплата извршена или не. Међутим, доприноси које послодавац обрачунава и у име радника уплаћује представљају приход одговарајућег фонда, а не радника. Радник не може без улагања додатних напора и могућих трошкова да провјери да ли је извршена њихова уплата, јер у вези са тим мора да се обрати надлежном фонду, да попуни одговарајући формулар, да плати таксу. Поред тога, радник нема законску обавезу да провјерава уплате доприноса, јер је законом установљена обавеза послодавца да исплату плата не може да врши а да није истовремено обрачунао и уплатио доприносе прописане законом. Дакле, радник нема и не може да има сазнање у моменту исплате плате да ли је извршена и уплата доприноса, он то не би требало ни да провјерава, односно при императивним законским прописима Закона о доприносима логично треба да претпостави да је послодавац своју обавезу извршио. Исплатом плате без исплате

доприноса послодавац чини прекршај за који је предвиђена новчана казна. Стога, није прихватљив наведени став другостепеног суда да радник моментом исплате плате има сазнање и о (не)исплати доприноса.

Интерес Фонда ПИО јесте да се доприноси уредно уплаћују, јер су то његови изворни приходи, али је интерес и Пореске управе (као државног органа) да предузима благовремено мјере и поступке прописане законом према послодавцима који ту обавезу крше, јер су у питању јавни приходи. Управо због тог разлога је чланом 4 став 2 ЗПИО прописано да права из пензијског и инвалидског осигурања не застаријевају, односно чланом 72 став 5 Закона о пореском поступку да изузетно од рокова застарјелости прописаних тим законом право Пореске управе на утврђивање и наплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање не застаријева. Тиме је заштићен интерес јавне власти.

Имајући у виду одлуку Уставног суда и правна схватања која су изнесена у њој, овај суд је сматрао да права на уплату доприноса јесу права везана за радни однос, али, имајући у виду специфичности у вези са доприносима (о којима је већ било ријечи), везати право радника да поднесе тужбу ради уплате доприноса само за одредбу члана 118 ЗР, али не и за одредбе ЗПИО, Закона о доприносима и Закона о пореском поступку, представља за њега непримјерен терет којим се ставља у неравноправан положај са јавном влашћу иако имају идентичан интерес, а то је да послодавац изврши уплату доприноса као своју облигаторну законску обавезу. Посматрати ствар другачије имало би посљедицу да, у случају да надлежни органи не врше благовремену контролу уплате доприноса и не покрећу поступке ради њихове наплате, радник буде лишен сваке могућности да оствари своја специфична права из радног односа, што би, у коначници, имало директне консеквенце на његова права из пензијско-инвалидског осигурања. Зато овај суд сматра да изједначавањем права

радника са правом јавне власти (јер им је и интерес исти) у вези са захтјевом да се (на)уплате доприноси правилна примјена материјалног права налаже да нема мјеста за примјену одредбе члана 118 ЗР, па је тужба тужитељке благовремена. Пошто, према оцјени овог суда, право на наплату доприноса не застаријева, то је и тужбени захтјев тужитељке у цијелости основан.

**Предмет број 57 0 Пс 132981
21 Рев – Ауторско право -
колективна заштита, члан
6 и члан 2 став 2 Закона о
колективном остваривању
ауторског и сродних права**

Чињенице и ревизиони наводи

Предмет спора у овој парници је захтјев тужиоца да се утврди да је тужени учинио повреду и кршење ауторских права тужиоца и то коришћењем и јавним саопштавањем без дозволе музичких дјела чија права остварује и штити тужилац на територији БиХ, те да се тужени обавезе да му на име неовлашћеног коришћења ауторских музичких дјела за период од 16. јула 2017. године до 16. новембра 2020. године, на име ауторске накнаде, исплати износ од 64.820,80 КМ са законском затезном каматом почев од 16. јула 2020. године до исплате. Првостепени суд је утврдио да је тужилац добио статус колективне организације са дозволом да обавља послове колективног остваривања права аутора музичких дјела, па да је тиме активно легитимисан да дјелује за рачун свих аутора (са изузетком оних који не желе да остварују своја права на колективан начин), што му даје активну легитимацију да од свих корисника, па тако и туженог тражи да плате ауторску накнаду. С друге стране, тужени је правно лице, чија је претежна дјелатност обављање послова трговине на мало, које поседује тржне центре, маркете и друге пословно-продајне и угоститељске објекте у којима се коришћењем механичких уређаја јавно саопштавају ауторска музичка

дјела због чега му се тужилац неколико пута обраћао захтјевом за закључење уговора о неискључивом уступању права коришћења ауторских музичких дјела на које позиве се тужени оглушио. Имајући у виду наведено, те параметре из Колективног уговора о условима за коришћење музичких дјела у угоститељским и смјештајним објектима у БиХ и појединачних уговора закључених између тужиоца и других корисника који нису обухваћени овим колективним уговором, извршен је обрачун ауторске накнаде, па је тај суд позивом на одредбе чл. 156 и 157 Закона о ауторским и сродним правима БиХ („Службени гласник Босне и Херцеговине“ број 63/10, у даљем тексту: ЗОАП) и одредбе чл. 2, 3, 6, 23, 24, 25 и 26 Закона о колективном остваривању ауторског и сродних права („Службени гласник Босне и Херцеговине“ број 63/10, у даљем тексту: ЗКОАП) захтјев тужиоца усвојио с тим што је на износ главног дуга досуђена камата од 27. априла 2021. године.

Другостепени суд је одбио жалбу туженог и првостепену пресуду потврдио.

Изјављеном ревизијом тужени је другостепену пресуду побијао због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се она преиначи, или да се укине и предмет врати том суду на поновно суђење.

Одлука

Врховни суд Републике Српске је установио да су нижестепени судови правилно утврдили да је тужилац колективна организација за остваривање права аутора музичких дјела, која као специјализовано правно лице у оквиру врсте права и врсте дјела за које је специјализована на подручју Босне и Херцеговине има законски монопол за остваривање наведених права, на основу одредбе члана 6 ЗКОАП и рјешења Института за интелектуалну својину БиХ од 21. јуна 2012. године, те која обавља дјелатност колективног

остваривања ауторског права у своје име, а за рачун аутора (члан 2 став 2 ЗКОАП). На основу закона тужилац је овлашћен да дјелује за рачун свих домаћих и иностраних аутора са изузетком из одредбе члана 18 став 2 ЗКОАП (када аутор који не жели да остварује своја права на колективан начин о томе обавијести колективну организацију у писаној форми). Даље, овај суд је установио да ЗКОАП допушта да сва ауторска права могу да се остварују на колективан начин ако аутори тако одлуче и ако с том намјером оснују одговарајуће колективне организације. Изузетак од правила добровољности остваривања права у систему колективног осигурања представљају четири врсте права која се само и једино могу, односно која морају да се остварују у систему колективног остваривања права (тзв. обавезно колективно остваривање права) и то без уговора са аутором (одредба члана 4 ст. 2 и 3 ЗКОАП).

У конкретном случају ради се о обавезном колективном остваривању права и то убирању накнаде за приватну и другу сопствену употребу дјела (члан 4 став 2 под ц) ЗКОАП), која за сваки облик искоришћавања ауторских дјела од друге особе припада аутору према одредби члана 20 став 3 ЗОАП. Тиме је правилан закључак нижестепених судова да је тужилац активно легитимисан у предметној парници за рачун свих домаћих и иностраних аутора, а нису основани ревизиони наводи да из одредаба ЗКОАП није могуће извести закључак да тужилац заступа све домаће и иностране ауторе, док је тужени као правно лице које у својим објектима коришћењем механичких уређаја јавно емитује ауторска музичка дјела обавезан да плати припадајућу накнаду за искоришћавање ауторских дјела. При томе тужени није доказао да у оквиру врсте права и врсте дјела за које је тужилац специјализован постоје аутори који су тужиоцу доставили писмено обавјештење у смислу одредбе члана 18 став 2 ЗКОАП, а што би било релевантно само под условом да је тужени јавно емитовао искључиво музичка дјела тих аутора. С обзиром на наведено, те

оцјењујући да је тужиоцу правилно досуђен утужени износ, овај суд је одбио предметну ревизију.

**Предмет број 11 0 У 027889 21 Увп –
Излагање на јавни увид података
о непокретностима и утврђивање
права на непокретностима,
члан 87 став 3 Закона о премјеру
и катастру Републике Српске**

***Чињенице и наводи из захтјева за ванредно
преиспитивање пресуде***

Побијаном пресудом је одбијена тужба поднесена против оспореног акта туженог којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против првостепеног рјешења којим је: утврђен садржај непокретности у привременом листу непокретности/пописном листу (тачка 1. диспозитива), на земљишту из тачке 1. диспозитива утврђено право сусвојине у корист Н.П. са 278/358 дијела и Града Б. са 80/358 дијела, док је на објекту утврђено право својине у корист Н.П. са 1/1 дијела (тачка 2. диспозитива), констатовано да на непокретностима из тачке 1. тог рјешења нема терета и ограничења у вези са његовим располагањем, али је одређена забиљежба непостојања одобрења за грађење за објекат који се налази на к.ч. број 892 (тачка 3. диспозитива), констатовано да ће се у катастар непокретности к.о. Б. 3 извршити упис података о непокретностима и носиоцима права на непокретностима како је то наведено у тачкама од 1. до 3. диспозитива (тачка 4. диспозитива), одређено да привремени лист непокретности/пописни лист број 1010 к.о. Б. 3 чини саставни дио овог рјешења (тачка 5. диспозитива).

Износећи историјат управног поступка, те да у предметном поступку није било могуће издвојити површину од 80 м², јер тужилац није на терену обиљежио дио непокретности која је у земљишној књизи уписана као јавно добро, суд је установио да је првостепени орган правилно поступио када је земљиште

у привремени лист непокретности број 1010 к.о. Б. 3 уписао као сусвојину Града Б. са 80/358 дијела, док је преостали дио од 278/358 уписао као сусвојину П.Н., а имајући у виду одредбу члана 73 став 2 Закона о премјеру и катастру Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ бр. 6/12, 110/16 и 62/18, у даљем тексту: Закон о премјеру и катастру), као и да су испоштоване одредбе члана 74 до 89 овог закона.

Захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужилац указује да су уписивањем сусвојине у корист Града Б. и физичког лица повријеђене одредбе Закона о премјеру и катастру, јер, да би упис права својине извршен у поступку излагања на јавни увид података о непокретностима и утврђивања права на непокретностима био правно ваљан, осим формалноправних услова, треба да буду испуњени и материјалноправни услови који оправдавају такав упис и који представљају постојање ваљаног правног основа за стицање тог права у смислу одредбе члана 23 Закона о стварним правима, у вези са одредбом члана 93 Закона о премјеру и катастру, те да наведена парцела представља локални пут.

Заинтересовано лице Н.П. у одговору на захтјев истиче да је захтјев неоснован, да је спорни дио наведене парцеле у посједу и својини његове породице више од 50 година, те да се тај дио парцеле не употребљава као јавно добро и да није локални пут.

Одлука

Врховни суд Републике Српске је установио да је побијаном пресудом правилно одбијена тужба поднесена против оспореног акта тужене, те да првенствено треба указати да тужилац жалбом изјављеном против првостепеног рјешења није побијао податке премјера и катастарског класирања земљишта, који овдје нису спорни, већ да је приговорио само утврђеном праву сусвојине у корист Града Б. и физичког лица, па да

су били испуњени услови да тужена жалбу одбаци као недопуштену примјеном одредбе члана 87 став 2 Закона о премјеру и катастру с тим што свака странка, па и тужилац, има могућност да у погледу утврђивања права на непокретностима покрене одговарајући поступак код надлежног суда, у смислу одредбе члана 87 став 3 истог закона, ако сматра да је одлука првостепеног органа у овом дијелу незаконита. Слиједећи наведено, захтјев тужиоца је одбијен као неоснован.

Предмет број 11 0 У 027083 22 Увп – Издавање грађевинске дозволе, члан 128 Закона о уређењу простора и грађењу

Чињенице и наводи из захтјева за ванредно преиспитивање пресуде

Побијаном пресудом уважена је тужба и поништен оспорени акт којим се даје инвеститору Б. д.о.о. И. грађевинска дозвола за изградњу мале хидроелектране „С.“, инсталисане снаге 0,95 MW, на земљишту са ближним ознакама у диспозитиву оспореног акта. Уважавање тужбе суд је образложио разлозима да поступање туженог није у складу са одредбом члана 12 став 3 и чланом 39 Закона о заштити животне средине („Службени гласник Републике Српске“ бр. 71/12 и 79/15), те је цитирао одредбе члана 128 Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник Републике Српске“ бр. 40/13, 106/15, 3/16 и 84/19, у даљем тексту: Закон) и чл. 50 и 66 истог закона. Истакао је да тужени при одлучивању није имао у виду одредбу члана 8 Закона о заштити животне средине, затим, да је прекршио одредбу члана 6 став 1 тачка а) Правилника о пројектима за које се спроводи процјена утицаја на животну средину и критеријумима за одлучивање о обавези спровођења и обиму процјене утицаја на животну средину („Службени гласник Републике Српске“ број 124/12, у даљем тексту: Правилник) којом је прописано да надлежно министарство одлучује о потреби да се спроведе процјена утицаја пројеката на

животну средину, те се позвао и на одредбе Устава Републике Српске које говоре о заштити животне средине.

Захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев) тужени је оспоравао побијану пресуду због погрешне примјене закона. Истакао је да је у овом случају предмет одлучивања захтјев инвеститора за издавање грађевинске дозволе која се издаје у складу са чланом 128 Закона због чега је погрешно позивање суда на члан 8 Закона о заштити животне средине и одредбу члана 6 став 1 тачка а) Правилника, јер те одредбе нису мјеродавне за издавање грађевинске дозволе, већ се оне примјењују у поступку издавања еколошке дозволе, а који је одвојен од поступка издавања грађевинске дозволе.

Заинтересовано лице у одговору на захтјев је истакло да су наводи захтјева основани, те да је тужени био дужан да поступи у смислу члана 128 Закона, а питање утицаја МХЕ на животну средину било је предмет разматрања надлежног органа приликом издавања еколошке дозволе коју инвеститор прилаже уз захтјев за издавање грађевинске дозволе.

Одлука

Врховни суд Републике Српске је захтјев туженог уважио, првостепену пресуду преиначио на начин да је тужбу одбио као неосновану. Наиме, имајући у виду да је предмет одлучивања у овој правној ствари издавање грађевинске дозволе, те да је инвеститор, у складу са одредбама члана 128 Закона, уз захтјев поднио сву потребну документацију, овај суд је закључио да је тужени правилно донио рјешење којим се даје грађевинска дозвола за изградњу МХЕ „С“, инсталисане снаге 0,95 MW. Овај суд је установио да је нижестепени суд у конкретном случају могао само да оцјењује законитост побијаног акта са аспекта примјене Закона, а не са аспекта Закона о заштити животне средине који се примјењује у поступку издавања еколошке дозволе и

доношења рјешења о процјени утицаја на животну средину. У том поступку учествују заинтересована јавност, па, између осталих, и невладине организације које се баве промовисањем и заштитом животне средине којом дјелатношћу се бави и тужилац, а што је изричито прописано одредбом члана 39 Закона о заштити животне средине. Такође, чланом 81 Закона о заштити животне средине дефинисано је за која постројења је потребно да се издају еколошке дозволе, те учешће јавности у том поступку, тако да је погрешно позивање нижестепеног суда на члан 8 Закона о заштити животне средине и одредбу члана 6 став 1 тачка а) Правилника на шта тужени у захтјеву и заинтересовано лице у одговору на захтјев правилно указују, јер се те одредбе Закона и Правилника не примјењују у поступку издавања грађевинске дозволе, већ у поступку доношења рјешења о процјени утицаја пројекта на животну средину и у поступцима издавања еколошких дозвола. Цитирање нижестепеног суда одредаба Закона о заштити животне средине је релевантно за поступке доношења одлука и рјешења која се тичу заштите животне средине, а то су поступци израде студије утицаја пројекта на животну средину и издавања еколошке дозволе, што није релевантно за издавање грађевинске дозволе.

Даље, овај суд је установио да, ако би се прихватио став нижестепеног суда да је и у поступку издавања грађевинске дозволе потребно укључити јавност ради заштите животне средине, то би било супротно законским условима на основу којих се издаје грађевинска дозвола. Наиме, инвеститор уз захтјев прилаже и еколошку дозволу, ако је за изградњу тих пројеката потребна еколошка дозвола, или студију утицаја пројекта на животну средину, ако је потребна таква студија, а у тим поступцима учествује заинтересована јавност. У овом случају инвеститор је уз захтјев, између остале документације, приложио и еколошку дозволу која је издата за наведени објекат. Евидентно је да се нижестепени суд бавио питањима утицаја

на животну средину о којима се расправља у поступцима издавања еколошке дозволе и процјене утицаја пројекта на животну средину, што није предмет одлучивања у овој управној ствари. Из свега произилази да је погрешан закључак нижестепеног суда да је

тужени оваквим поступањем учинио повреду одредаба члана 12 став 3 и члана 39 Закона о заштити животне средине, које се уопште не односе на поступак издавања грађевинске дозволе.